

עֲלֵם אֶחָד שְׁאַרְכוּ מֵרֹאשׁ הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם יוֹצֵא בֵּין רִגְלֵיהָ, מִתְלַבֵּשׁ בְּשָׂשִׂים מִפּוֹת אֵשׁ, בְּגָנִים אֵלּוּ הִתְמַנָּה עַל הַתַּחְתּוֹנִים [מִפְתַּח] מֵאַרְבָּעָה צְדָדֶיהָ. זֶהוּ נֶעַר שְׂאוּחֵז שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִפְתָּחוֹת עֲלִיוֹנִים מִצַּד הָאֵם, וְכָל הַמִּפְתָּחוֹת הָעֲלִיוֹנִים בְּלֶהֱט הַחֶרֶב שְׁחוּגָר בְּמַתְנֵי תְלוּיִים.

לְאוּתוֹ נֶעַר קוֹרְאִים חֲנוּךְ בֶּן יִרְד, בְּאוֹתוֹן בְּרִיתוֹת, שְׁפָתוֹב (מִשְׁלֵי כב) חֲנוּךְ לְנֶעַר עַל פִּי דְרָכּוֹ. וְאִם תֵּאֱמַר, מִשְׁנָה הִיא וְלֹא בְרִיתָא - בְּמִשְׁנַתְנֵי בְּאַרְנוֹ אֶת הַדְּבָרִים, וְהָרִי גִתְבָּאָר, וְהַכֹּל דְּבָר אֶחָד הִסְתַּכְּלוּ [נִתְקַנּוּ]. תַּחְתּוֹתֵי תוֹפְסוֹת חֵיוֹת הַשָּׂדֶה, שְׁשֻׁנֵינוּ [שְׂבֵא רֵאח], כְּמוֹ שִׁישְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיוֹן נִקְרָא בֶּן לְאֹמוֹ, שְׁפָתוֹב (שִׁם ד) כִּי בֶּן הֵייתִי לְאָבִי רַף וְיַחֲדִיד לְפָנַי אֲמִי, וְכָתוּב (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל, כֹּף גַּם לְמִטָּה זֶה נִקְרָא נֶעַר לְאֹמוֹ, שְׁפָתוֹב (הוֹשֵׁעַ יא) כִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאֶהְבֵּהוּ. וּבְכַמָּה גִּוְנִים נִקְרָא בֶּן יִרְד, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. אֲבָרְ בֵּא רֵאח, בֶּן יִרְד מִמֶּשׁ, שְׁשֻׁנֵינוּ, עֶשֶׂר יְרִידוֹת יִרְדָּה שְׂכִינָה אֶרֶץ, וְאֵת כָּלֵם בְּאַרוֹ הַחֲבָרִים וְנִתְבָּאָר. וְתַחַת זֶה כְּמָה חֵיוֹת עוֹמְדוֹת, שְׁנִקְרָאוֹת חֵיוֹת הַשָּׂדֶה מִמֶּשׁ.

תַּחַת אוֹתוֹן הַחֵיוֹת נִאֲחֲזוֹת שְׁעֵרוֹת הַלְּבָנָה שְׁנִקְרָאוֹת כּוֹכְבֵי שְׂרָבִיט, שֶׁל שְׂרָבִיט מִמֶּשׁ, בְּעֲלֵי דִין, בְּעֲלֵי מִשְׁקַל, בְּעֲלֵי הַדִּין הַקָּשָׁה, בְּעֲלֵי חֲצָפָה, וְכָלֵם נִקְרָאִים בְּעֲלֵי [שְׁעֵרוֹת] אֶרְגָּמָן. יְדִיהָ וְרִגְלֵיהָ אַחֲזוֹת בְּזָה כְּמוֹ אֶרְיָה [קְדוֹשׁ] חֲזַק שְׂאוּחֵז בְּטָרְפוֹ, וְעַל זֶה כְּתוּב (מִיכָה ה) וְטָרַף וְאִין מִצִּיל. צְפָרְנִיָּה - כָּל אוֹתָם שְׁמֻזְכָּרִים אֶת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם וְכוֹתְבִים וְרוֹשְׁמִים אֶת חֲטָאֵיהֶם בְּתַקְף

חַד עוֹלִימָא, דְּאוֹרְפִיָּה מִרִּישָׁא דְעֵלְמָא לְסִיפֵי דְעֵלְמָא, נְפִיק בֵּין רִגְלֵהָ.

בְּשִׁתִּין פּוֹלְסֵי דְנוֹרָא מִתְלַבֵּשׁ, בְּגוֹוְנֵי דָא אֲתַמְנָא עַל תַּתָּאִי (מִתְחוֹת) מֵאַרְבַּע סְטָרָהָ. דָּא אִיהוּ נֶעַר, דְּאֶחִיד שִׂית מָאָה וְתִלְתַּת עֶשֶׂר מִפְתָּחֵן עֲלָאִין מִסְטָרָא דְאַמָּא. וְכִלְהוּ מִפְתָּחֵן עֲלָאִין, בְּשֻׁנָא דְחֶרְבָא דְחָגִיר בְּחֶרְצִיָּה תְלִיִין.

הֵהוּא נֶעַר, קְרוּן לִיה חֲנוּךְ בֶּן יִרְד, בְּאִינוּן בְּרִייתִי, דְכְּתִיב, (מִשְׁלֵי כב) חֲנוּךְ לְנֶעַר עַל

פִּי דְרָכּוֹ. וְאִי תִימָא מִתְנִיתִין הִיא, וְלֹא בְרִייתָא. בְּמַתְנִיתָא דִילָן אוֹקִימָנָא מִלִּי, וְהָא אֲתַמְר, וְכִלְא מְלִתָא חֲדָא אֲסִתְכְּלוּ. (נ"א אֲשִׁתְכְּלוּ).

תַּחְוִתִּיה תְּטַלֵּל חֵיוֹת בְּרָא. דְתַנְיָא (נ"א דְתָא חו'),

כְּמָה דִישְׂרָאֵל קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֶקְרִי בֶּן לְאֹמִיָּה, דְכְּתִיב, (מִשְׁלֵי ד) כִּי בֶּן הֵייתִי לְאָבִי רַף

וְיַחֲדִיד לְפָנַי אֲמִי, וְכְתִיב, (שְׁמוֹת ד) בְּנֵי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל, הֵכִי נָמִי לְתַתָּא, דָּא אֶקְרִי נֶעַר

לְאֹמִיָּה. דְכְּתִיב, (הוֹשֵׁעַ יא) כִּי נֶעַר יִשְׂרָאֵל וְאוֹהֲבֵהוּ, וּבְכַמָּה גִּוְנֵין אֶקְרִי בֶּן יִרְד, וְהָא אוֹקִימָנָא.

אֲבָרְ תָא חֲזִי, בֶּן יִרְד מִמֶּשׁ. דְתַנְיָנֵן, עֶשֶׂר יְרִידוֹת יִרְדָּה שְׂכִינָה לְאַרְעָא, וְכִלְהוּ אוֹקִמּוּהָ חֲבָרִיָּא וְאַתְמַר. וְתַחְוֹת הָאִי, כְּמָה חֵיוֹתָא קְיִימִין, דְאַקְרוּן חֵיוֹת בְּרָא מִמֶּשׁ.

תַּחְוֹת אִינוּן חֵיוֹתָא, מִתְאַחֲדֵן שְׁעֵרָהָ דְסִיְהָרָא, דְאַקְרוּן כְּכִבְיָא דְשְׂרָבִיטָא,

דְשְׂרָבִיט מִמֶּשׁ, מְאָרִי דְמְאָרִין, מְאָרִי דְמַתְקָלָא, מְאָרִי דְקִשְׁוִי, מְאָרִי דְחוּצָפָא.

וְכִלְהוּ אֶקְרוּן מְאָרִי (נ"א שְׁעִרִי) דְאַרְגוֹוֹנָא, יְדֵהָ וְרִגְלֵהָ אַחֲדֵן בְּהָאִי, כְּפִרְיָה (כְּרִישָׁא) תְּקִיפָא דְאֶחִיד עַל טְרַפִּיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, (מִיכָה ה)

וְטָרַף וְאִין מִצִּיל.

טְרַפְרָהָ, כָּל אִינוּן דְאַדְפְּרִין חוֹבֵי בְּנֵי נְשָׂא,

הדין הקשה, ולכן כתוב (ירמיה טז)
חטאת יהודה כתובה בעט ברזל
בצפרן שמיר. מה זה שמיר? אותו
שרושם ונוקב באבן וחותר אותה
לכל צד. זהמת הצפרנים - כל אלו
שלא נדבקים בגוף המלך ויונקים
מצד הטמאה פשמתחילה הלכנה
להפגם.

וכשום ששלמה המלך ירש את
הלכנה בשלמותה, צריך לירש
אותה בפגימתה, ולכן השתדל
לדעת את דעת [רצון] הרוחות
והשדים, כדי לירש את הלכנה
בכל צדדיה.

ובימי שלמה המלך פכל האיירה
הלכנה. זהו שכתוב (מלכים א ה)
ותרב חכמת שלמה. ותרב דוקא.
מחכמת כל בני קדם, סוד עליון
הוא, פכתוב (בראשית לו) ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום
וגו', ואלה נקראים בני קדם,
שכלם לא התקיימו, פרט לזה
שפלול זכר ונקבה, שנקרא הדר,
שכתוב וימלך תחתיו הדר וגו'.

ושנינו, שאף על גב שהתקיימה
[שהאירה הלכנה], לא האירה בשלמות,
עד שבא שלמה שראוי פנגדה,
כמו שבארנו, שמשום כך אמו
היתה בת שבע.

וכבר חכמת מצרים - זו החכמה
הפתחונה שנקראת שפחה שאחר
הרחים, והכל פללה חכמה זו של
שלמה - חכמת בני קדם וחכמת
מצרים. אמר רבי אבא, ברוף
הרחמן ששאלתי דבר זה לפניך,
שהרי בכל הדברים הללו [דברי תה]
זכיתי. אמר רבי שמעון, דברים
אלו הרי בארנום, והרי נאמרו.

הני מילי (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, הא אוקימנא לון,
והא אתמרו.

וכתבין ורשמין חובייהו בתקיפו דדינא
קשיא. ועל דא כתיב, (ירמיה יז)
חטאת יהודה
כתובה בעט ברזל בצפרן שמיר. מהו
שמיר. ההוא דרשים ונקיב אבנא, ופסיק
לה לכל סטרא. זוהמא דטופרהא, כל אינון
דלא מתדבקין בגופא דמלכא, וינקין
מסטרא דמסאבותא, פד שארי סיהרא
בפגימו.

ובגין דשלמה מלכא ירתא לסיהרא
בשלימותא, בעי לירתא לה
בפגימותא, ועל דא אשתדל למידע, בדעתא
(פרעותא) דרוחין ושידן, למירת סיהרא בכל
סטרא.

וביזמוי דשלמה מלכא, בכלא אתנהיר
סיהרא. הדיא הוא דכתיב, (מלכים א ה)
ותרב חכמת שלמה, ותרב דייקא. מחכמת
כל בני קדם, רזא עלאה הוא, כמה דכתיב,
(בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום וגו'. ואלין אקרון בני קדם, דכלהו
לא אתקיימו, בר מהאי דכלילא דכר וניקבא
דאקרי הדר. דכתיב, (בראשית לו) וימלך תחתיו
הדר וגו'.

ותאנא, דאף על גב דאתקיימת (נ"א דאתנהירת
סיהרא), לא אתנהירת באשלמותא.
עד דאתא שלמה, דאתחזי לקבלהא, כמה
דאוקימנא. דבגין כך אמיה בת שבע הות.
וכבר חכמת מצרים, דא חכמה תפאה,
דאקרי שפחה דבתר ריחיא, וכלא
אתפלילת האי חכמה דשלמה, חכמת בני
קדם, וחכמת מצרים. אמר רבי אבא, ברוף
רחמנא, דשאינא קמך מלה דא, דהא בכל
הני מילי (מלה דא) זכינא. אמר רבי שמעון, מלין אלין, הא אוקימנא לון,
והא אתמרו.